

**“ Ik wist dat ik iets
had gemaakt wat
nooit ergens te
zien was geweest ”**

Het werk van kunstenaar Jeroen Henneman, uitgeroepen tot Blijjanten kunstenaar van het jaar 2024, ontregelt. Maar niet met de bedoeling om je op het verkeerde been te laten staan. Het zet aan tot reflectie over datgene wat je waarneemt op een heldere, lichte manier: vaak met een kwinkslag. De plaats van dit interview slingert zich door twee aanpalende huizen: vanuit het souterrain wat als 3-dimensionaal atelier dienst doet via een kleine lift naar een etage in het andere huis waar zijn 2-dimensionale werk tot stand komt. Vervolgens kom je op de zolderetage terecht: een 'schone' (werk)plek met een prachtig uitzicht over het Vondelpark. Overal in de beide huizen is Hennemans werk te bewonderen, met her en der beelden uit een flinke verzameling van zijn persoonlijke helden. In het bijzonder Donald Judd met één van zijn weinige etsen: "Dit is zó ontzettend mooi", legt Henneman uit, terwijl hij het bewonderend laat zien.

Kun je een lijn in jouw werk omschrijven?

De lijn die moeten anderen omschrijven. Toch denk ik wel eens: het is een opeenhoping van ideeën wat maar niet ophoudt, er zijn altijd associaties. Ik ben afgelopen weekend met mijn zoon naar de Herbert Foundation geweest en wat je daar ziet is precies mijn jeugd. Dat zijn mijn helden. Marcel Broodthaars, Jan Dibbets, Donald Judd, Gerhard Richter... in het hart van Gent: meesterlijk tentoongesteld! De basis is altijd figuratief. Ik heb niet een voorkeur voor een techniek. Soms ben ik aan het schilderen en tekenen. Dan bedenk ik dat iets beter driedimensionaal gemaakt kan worden en maak ik objecten. Ik probeer en maak zoveel mogelijk alles zelf. Ik ben van de lijn: meestal snij ik vormen uit, want ik wil heldere, scherpe lijnen zien.

Daarnaast zoek ik vaak naar een illusie, je hersenen oefenen een enorme dictatuur uit op je manier van kijken. Door vormen met elkaar te combineren ontstaat er diepte, perspectief. Dan wordt het een Henneman. De serie 'complementary forms' is daar een belangrijk voorbeeld van.

Hoe is je kunstenaarschap begonnen?

Mijn vader was architect en aannemer in Haarlem. Mijn omgeving was heel artistiek. Ik schilderde ook, dat gaat vanzelf. Ik ben in een heel mooi sociaal woningbouwproject van Van Loghem opgegroeid. Schitterende huizen. Ik timmerde en maakte zeilboten, want mijn vader had natuurlijk een werkplaats. Maar goed, omdat ik in mijn jeugd uiteindelijk de wereld introk, heb ik alle musea gezien, zeker in Europa. Ik was echter nog geen kunstenaar. In mijn aantekenboekjes van destijds lag de focus al wel op architectuur of op volumes. Heel eigenaardig, ik kom bijvoorbeeld ergens in een Romaanse kerk en zie meteen dat in de absis het raam niet in het midden zit, maar iets ernaast. Kijk, dit soort aantekeningen maakte ik in zo'n boekje. Na mijn omzwervingen heb ik op mijn terugweg naar Nederland onder andere in Parijs gewoond en een jaartje in Leuven. In Antwerpen ben ik het langste blijven hangen en ging ik weer steeds meer dingen ondernemen als timmerman, en begon het schilderen. Dan kwam er wel eens iemand langs die zei: Goh wat een leuke

tekening, wat kost dat? En dan zei ik (omgerekend) 100 euro, wat ik dan vervolgens voor 25 euro verkocht.

Ik was een groot liefhebber van boksen en kwam een keer veel te laat binnen in een rokerige bokshal. Al die oude mannen die daar waren zaten er namelijk sigaren te roken. Toen zag ik een zwart voetstuk met twee mensen erop in een felle lichtbundel van het dak daarboven. Ik was er direct door geraakt en heb dat tafereel diezelfde avond nog in half reliëf in papier geknipt. De achtergrond heb ik met krijt helemaal zwart gemaakt met het licht erbij en vervolgens in een kastje geplakt. Daar heb ik twee of drie versies van. Ik heb de eerste niet meer voor minder dan 100 euro verkocht, want ik wist dat ik iets gemaakt had wat nooit ergens te zien was geweest. Met deze boksers is in 1965 mijn kunstenaarschap begonnen. Waar de werkjes nu zijn, ik weet het niet. Volgens mij ergens in Zwitserland?

Je portretten in de vorm van 'staande tekeningen' zijn vrij bekend, zoals De Schreeuw van Theo van Gogh en het portret van koningin Beatrix.

De portretten zoals die van Guusje Terhorst, Heineken, de koningin, zijn portretten van mensen die ik ken of heb ontmoet. Die mensen hebben ook meteen mijn handschrift. Neem bijvoorbeeld Ed van Thijn, hij was één van de eerste uit mijn portrettenreeks. Dat is meteen raak, ik heb hem zien bewegen, spreken, lachen waardoor het portret dichtbij de geportretteerde komt. Het portret van de koningin is ook een goed voorbeeld. Dit is het originele houten model, dat is in het Rijksmuseum te zien. Wat ik zo leuk aan haar portret vind is dit hele strenge oog hier samen met een heel zachtaardige mond, een beetje zelfs met een lachje. Ook dat gaat allemaal over millimeters. Overigens worden al die portretten door mij in hout gemaakt, ook van Beatrix en ik laat het daarna in brons gieten.

Zijn er binnenkort tentoonstellingen van je te verwachten?

Mijn laatste grote overzichtsexpositie was in museum Kranenburg in 2023. Er is een galerie die mijn spullen verkoopt, die op de kunstRai en de PAN staat. Dus twee keer per jaar is mijn werk te zien en dat is genoeg. Daar komt wel mijn publiek, heel veel publiek.

Je hebt een huis in Italië, heb je nooit de behoefte om daar lekker als pensionado uit te rusten?

Dat huis in Italië is een zegen maar je moet altijd iets doen als je een huis op het buiten hebt. Bijvoorbeeld staalkabels maken waar planten overheen kunnen groeien en weet ik veel. Dat kluswerk rond zo'n huis altijd.... Ik heb mijn machines ook daar en kan daar heerlijk blijven doorwerken. De lust in mijn leven is de dingen, mijn gedachten verbeelden. Dat vind ik het leukste wat er is.